

faa nogen Betydning der paa den Maade, at det skulde komme til at trykke de andre Kreditforeningsobligationer. Som sagt, mit Standpunkt er dette. Det er en Kreditforening, saa skal den ogsaa have Lov til at beholde en Kreditforenings Navn, og vi have ingen Ret til at betage den dette Navn.

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 3 skal jeg navnlig over for det ærede Medlem for 8de Kredts henvise til, at det gamle Landstingsstandpunkt vel egentlig turde være dette, at der overhovedet i Loven skulde foretages en Bestemmelse, der Staffede en Garanti for, at denne Kreditforening ikke blev oprettet paa et aldeles løst Grundlag. Videre gik man sikkert ikke i sin Betragtning den Gang; man accepterede det Forslag, som kom frem, saaledes som det var, men jeg tror ikke, der har været nogen hynderlig Diskussion om Forslagets Enkeltheder. Nu foreligger dette Forslag, og jeg tvivler ikke paa, at det høje Ting vil tage noget Hensyn til, at Regeringen har foreslaaet den Affattelse, som det høje Ting tidligere har vedtaget, ændret i anden Retning og har givet sine Grunde derfor. Der vil saa dog være i alt Fald en Anledning for det høje Ting til at tage under Overvejelse, om man ikke her kunde følge Regeringen i Stedet for at vende tilbage til sit gamle Standpunkt. Den Affattelse, som Regeringsforslaget har, er jo den samme, som findes i de øvrige Love om Oprættelsen af Kreditforeninger, og som vi have haft lige siden Loven af 20de Juni 1850. Der gælder altsaa den Regel, at det skal godtgøres for Indenrigsministeren, inden Foreningen kan træde i Virksomhed, at der er anmeldt eller begæret Laan til et vist Beløb. Det er en Selvfølge, at det bliver Indenrigsministeren, som nærmere har at undersøge, om disse Anmeldelser ere virkelige Anmeldelser, og at det ikke er Profornahistorier, som man fremlægger for ham, og det har han Ansvar for at søge at forebygge, for saa vidt det da overhovedt staa i menneskelig Magt at kunne gøre det. Men den Affattelse, som nu er foreslaaet af Mindretallet, gaar i Virkeligheden meget videre og leder os ind paa Vansteligheder, som næsten ere uløselige. Det er jo anført af det ærede Medlem for 2den Kredts (P. G. C. Jensen), at det, man vil ved den forandrede Affattelse af denne Bestemmelse, er, at Laansøgerne skulle binde sig til at modtage Laanet og — hvad der jo svarer dertil og ogsaa fremgaar af Vædringsforslagets Indhold — at Kreditforeningens Bestyrelse binder sig til at bevilge Laanet. Det vil altsaa sige: Atting skal foreligge klart fra begge Sider,

saaledes at der ikke staa andet tilbage end at udbetale Laanet. Men der er her den store Vansteligighed, at man ikke faar Laansøgerne til at afgive en saadan bindende Erklæring paa et Tidspunkt, da man ikke en Gang fra Kreditforeningens Side er i Stand til at sige dem, hverken naar Laanet kan udbetales, eller til hvilken Kurs der er Udset til at afhænde de Obligationer, i hvilke Laanet bliver ydet. Naar en Mand vil optage Laan i sin Ejendom, maa han dog have Sikkerhed for, at han kan faa det til den første Termin, eller han skal vente til en anden Termin, ellers kan han ikke binde sig til at modtage Laanet. Vigeledes er det ikke andet end ret og billigt, naar man forlanger, at han skal binde sig til at modtage Laanet af Kreditforeningen, at denne saa kan sige ham, hvor meget omtrent dette Laan er værdt. Men intet af disse Forhold er til Stede, og derfor indeholder Affattelsen af Mindretallets Forslag under Nr. 3 en Urimelighed, og det forekommer mig, at man i den Henseende ikke skal paabebyrde Regeringen det Arbejde at efterkomme urimelige Bestemmelser. Derfor har jeg ved Fremsettelsen af Lovforslaget her tilladt mig at vende tilbage til den gamle Affattelse, som nu gaar igen i en Række af Love og altid har været tilstrækkelig til at forebygge det, man var bange for, nemlig at denne Kreditforening skulde blive startet, uden at der var noget virkeligt Grundlag at arbejde videre paa.

Vædringsforslaget under Nr. 4 er for nylig udførlig omtalt af det ærede 6te Medlem for 2den Kredts (P. G. C. Jensen), og jeg skal kun sige, at derom gælder det i høj Grad, hvad jeg saade før, at det er en af disse Bestemmelser, som i Virkeligheden ville gøre hele Loven unyttig, thi naar Forholdet er det, at man i de industrielle Virksomheder, hvor der tilvirkes Varer, der ere toldbeskyttede, saaledes som det hedder her — og for at fyldestgøre denne Bestemmelse er det jo tilstrækkeligt, at blot en ringe Del af disse Varer, der tilvirkes i Fabrikken, ere toldbeskyttede paa den ene eller anden Maade — ikke maa tage Hensyn til anden Værdi end selve Ejendommen og Kraftmaskinerne, men slet ikke maa tage Hensyn til de særlige Maskiner, saa vil der være saa mange industrielle Virksomheder her rundt i Landet, som ville være udelukkede fra at faa Laan i denne Kreditforening paa mere end den Værdi, som den faste Ejendom har sammen med Kraftmaskinerne, og for saa vidt ere de industrielle Virksomheder jo ikke nu selvstændig udelukkede fra Laan. Der er i og for sig ikke noget i Vejen for, at de kunne søge til Kreditforeninger, som allerede